

IV PREMI LITERARI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

CATEGORIA: Juvenil C

AUTOR: Marina Castro Sans

TÍTOL: V

Era un petit barri obscur situat als suburbis de la ciutat de Lev, capital de Bàbia, un petit país situat al sud d'Europa.

Com molt bé indica el seu nom, el barri obscur no era el lloc més bonic de la ciutat, però tenia una cosa especial que no tenien els altres barris, la Victòria.

La Victòria era una noia de 23 anys que vivia al 4t pis del bloc més gran del barri. Per veïns tenia la Sra. Carmeta, al 1r, una senyora gran que vivia sola; la família Assad, al 2n, immigrants procedents d'un país àrab, i en Tomàs, la seva dona Lluïsa i el seu fill Jofre, al 3r.

La Victòria sempre havia destacat, tant pel seu aspecte com per la seva manera de ser. No hi havia ningú que pogués dir res dolent d'ella, sempre estava disposada a ajudar els altres, i aquesta actitud no havia fet més que accentuar-se, senzillament no podia deixar d'ajudar la gent. Sempre ofería ajuda però només entrava en acció quan li ho demanaven.

Ara que ja tenia 23 anys acabats de fer començava a percebre que la seva vida no tenia sentit, que vivia atrapada en la monotonia del dia a dia. Treballava a la Direcció General de Trànsit de Bàbia, segellant els permisos aprovats, una feina avorrida, però tal com estava la situació del país no es podia queixar, almenys ella tenia feina.

Cada tarda a les quatre sortia de treballar i anava caminant fins a casa seva, passant sempre per davant de la llibreria del Sr. Ramish, un vidu jueu que regentava la millor llibreria del barri fosc. Era ja tradició que en passar-hi per davant, la Victòria entrés a prendre el te amb el vell Ramish. Junts passaven la tarda comentant llibres. Aquell home era una enciclopèdia, ho sabia tot de tots els llibres, la Victòria encara no havia trobat mai una narració que ell no conegués. Però el que més li agradava del Sr. Ramish era les històries que explicava de Jerusalem i com ell somiava a poder tornar un dia a la pàtria que havia hagut d'abandonar a causa de la guerra.

Quan sortia de la llibreria anava cap a casa i allà feia la seva vida. I així cada dia de la setmana.

Avui és dilluns, va pensar la Victòria mentre carregava les bosses de la compra per les escales; era en moments com aquell en què odiava viure en un quart pis.

- T'ajudo?.- Va dir una veu procedent de la seva esquena. Ella, capficada com anava en els seus pensaments, es va sobresaltar.

- Quin espant, Ibrahim!.- Va respondre mentre es girava per veure el seu veí, l'Ibrahim Assad, el pare de la família que vivia al segon. Un home alt, bru, tosc però amb una expressió suau i afable on sempre es veien els ulls cansats i amb gest abatut.- Em faries un favor si m'ajudes amb les bosses, la veritat.

- Dóna-me-les, si, total, només són tres pisos més i encara no tinc feina...

- No ha anat bé l'entrevista?- va preguntar la Victòria preocupada, ja que l'Ibrahim estava a l'atur i el preocupava no poder mantenir per més temps la seva família.

- Aquest cop resulta que sóc massa bru...

- Massa bru? Massa bru? Què vol dir que ets massa bru?

- No ho sé, però és igual.... Demà tornaré a fer una altra entrevista, i a veure si hi ha més sort. Aquest lloc d'avui no era tan bo, tinc un currículum vitae molt més bo, no pot ser que en tot Lev no hi hagi una feina per a mi...

- Ets l'etern optimista, no, Ibrahim?

- Si no ho fos mai hauria vingut a Lev en busca d'una vida millor.- Va dir ell mentre reia i deixava les bosses davant la porta de la Victòria-. Per cert, recorda que avui a les set tenim junta de veïns a casa de la Sra. Carmeta.

- Sí, sí, ens veiem després, i gràcies!- ell va aixecar la mà en senyal d'assentiment i lentament va desaparèixer escales avall.

A tres quarts de set la Victòria va anar a casa la Sra. Carmeta, li agradava anar sempre amb més temps per així donar conversa a la dona, ja que havien hagut de canviar el lloc de junta perquè ella estava massa gran per pujar escales. Va picar a la porta i la Sra. Carmeta li va obrir, vestida amb una bata de franel·la blava i mig despentinada; devia estar dormint. La Victòria va saludar-la i va entrar, i en veure el panorama es va sobresaltar. La casa estava feta un desastre, era com si els Sex Pistols acabessin de marxar-ne... Hi havia munts de brossa per tot arreu, roba bruta sobre el sofà, plats mig plens de menjar en mal estat sobre la taula de davant la televisió... Un espectacle lamentable. La Sra. Carmeta va mirar la Victòria, li va somriure i li va dir que es posés còmoda, que ella anava a canviar-se. La Victòria va mirar-la mentre marxava, com havia perdut aquella dona en pocs anys! Ja no era la dona valenta i forta que havia conegut temps enrere, ara era una velleta dèbil i fràgil que semblava que s'havia de trencar en qualsevol moment... Que dur és l'alzheimer, va pensar la Victòria.

Abans que vinguessin els veïns va aprofitar per ordenar una mica la casa i per quan van arribar els primers el pis ja tenia un aspecte decent.

La seva comunitat no tenia president, així és que s'asseien tots i debatien els punts del dia. Ja hi eren tots, la Sra. Carmeta, la Victòria i l'Ibrahim, només faltava la Lluïsa, que anava tard, com que treballava lluny i havia d'anar a buscar el nen a l'escola, sempre se la veia atrafegada. Quan va arribar es va crear un silenci sepulcral dins la sala, la Lluïsa, una dona d'aspecte corrent però valenta, va entrar amb un cop molt lleig a la cara.

- No és res, he relliscat a la feina i he caigut, sempre he estat molt despistada...- va dir ella, restant importància a la ferida. La Lluïsa era una dona de 28 anys, que vivia amb el seu marit, en Tomàs i el seu nen de tres anys, en Jofre. Ella treballava netejant cases, així és que quan va dir que havia relliscat a la feina ningú va sobtar-se, o quasi ningú...

Un cop van haver acabat la reunió, tothom va marxar a casa seva, abans però, la Victòria va demanar un moment d'atenció als veïns, ja fora de la casa la Sra. Carmeta. Solemnement els va proposar que entre tots paguessin una dona de fer feines i una infermera per cuidar a temps parcial la Sra. Carmeta, ja que la família no en volia saber res, d'ella. Com que la gent de l'edifici anava molt justa de diners, van decidir que la casa la hi netejaria la Lluïsa, que així podria deixar d'anar a una de les cases més llunyanes a què anava i podria dedicar més temps al seu nen, i que la dona de l'Ibrahim, la Fàtima, cuidaria de la Sra. Carmeta com a infermera, ja que tot i que ningú ho sabia, ella havia estudiat medicina al seu país d'origen.

Els dies van anar passant i les coses van anar una mica a millor per la Sra. Carmeta, que amb l'ajuda de les seves veïnes cada cop estava millor. L'Ibrahim seguia sense trobar feina, cosa que el desesperava i la Victòria seguia amb la seva vida.

Una tarda, prenent el te amb el Sr. Ramish li van donar la pitjor notícia del món. El senyor Ramish havia decidit tancar la llibreria, ell ja era gran i no podia treballar tot sol, i tot que estimava la seva feina per sobre de totes les coses, no podia. Davant d'aquesta situació la Victòria va fer l'únic que sabia fer, ajudar. Va dir al Sr. Ramish que ella li trobaria un treballador alt i fort per fer-li la feina de magatzem i que també el podria ajudar a la botiga. El Sr. Ramish va acceptar veure l'amic de la Victòria, ja que ningú desconfiava d'ella i va quedar amb els dos joves el dia següent.

En arribar a casa, la Victòria va parar davant la porta del segon i va trucar, com si li anés la vida. L'Ibrahim li va obrir espantat i quan la Victòria li va explicar les bones noves només llàgrimes van poder sortir dels seus ulls.

Així doncs, el Sr. Ramish i l'Ibrahim van començar a treballar junts, cosa que va resultar ser un gran encert, ja que eren dos homes calmats, de bones maneres i apassionats dels llibres.

Tot anava bé, el país, però, preparava eleccions, la mala gestió del govern i la crisi van impulsar que el govern decidís avançar-les.

Una nit, quan ja tot l'edifici restava tranquil i a punt d'anar a dormir, van sentir una gran cridòria i uns cops terribles procedents del tercer pis. La Victòria va sortir ràpidament de casa seva i va baixar les escales, quan va arribar al seu destí es va trobar una escena lamentable: en Tomàs, completament ebri i fora dels seus cabals havia empentat la seva dona per les escales, i ella jeia al replà immòbil. Quan en Tomàs va veure la Victòria va córrer cap a ella, cridant impropis i paraules intel·ligibles. Ja la tenia agafada pel coll quan de sobte la Victòria va sentir que la pressió s'allunyava del seu cos i va veure com l'Ibrahim agafava en Tomàs, i se l'emportava a un racó. La Victòria va baixar ràpidament les escales, va agafar el petit Jofre, que era a la porta de casa seva, i la seva mare, i els va portar a casa de l'Ibrahim, on els esperava la Fàtima, amb la caixa de medicines preparada. Un cop va haver curat la dona i van haver fet dormir el petit, la Victòria va agafar la Lluïsa i se la va emportar a comissaria; havia de denunciar el salvatge del seu marit.

Dues hores més tard, la policia s'emportava en Tomàs a la presó.

Després d'aquell accident, els mesos van anar passant i amb en Tomàs fora de l'edifici tot es va relaxar. Tot anava bé, o això creien els habitants de Bàbia. Amb el dia de les eleccions va arribar el desastre, el temor a la crisi i l'atur va fer que la gent votés en massa a un partit conservador anomenat els Monocles Blaus. Al principi va semblar un canvi inofensiu, van fer algunes reformes una mica impopulars (van decidir retallar en ensenyament i potenciar més la indústria armamentística amb l'excusa de crear llocs de treball, etc.), però a poc a poc es van començar a radicalitzar.

Un dilluns van despertar i van veure que el nou govern havia prohibit totes les llengües menys el babiès, qualsevol que no parles aquesta llengua era un oponent al règim. Un altre dia van assabentar-se que ara l'única religió que es podia practicar a Bàbia era la catòlica, així qualsevol ateu o creient d'una altra religió era un opositor.

Una tarda, mentre la Victòria era a casa seva llegint, va sentir que l'Ibrahim la cridava desesperat des de fora. Va sortir corrents i en baixar al carrer a trobar el seu veí va veure per què estava desesperat. Un gran foc es veia a la llunyania, ningú sabia on era, excepte la Victòria i l'Ibrahim, que sabien exactament que la llibreria del Sr. Ramish estava

cremant-se. Quan la Victòria es va posar a córrer en direcció a la llibreria, l'Ibrahim la va parar i va fer que no amb el cap, en aquell moment ella va entendre que mai més tornaria a veure el seu amic i que aquest no podria tornar a veure mai més la seva estimada pàtria. Va fixar-se en la cara de l'Ibrahim, llavors va veure que anava ple de cops.

Hores més tard el seu veí li explicava la història. Els dos homes estaven fent inventari a la llibreria, quan un grup de joves havien entrat, demanant un llibre. El Sr. Ramish s'havia girat a agafar-lo, quan de sobte l'Ibrahim va veure que un dels nois agafava una de les cadires del local per pegar-li. Els nois s'havien acarnissat amb el pobre vell mentre ho intentaven amb ell, però com era més fort i ràpid havia sortit a demanar ajuda a la policia. Ells, en veure el seu aspecte i la botiga que assenyalava, no l'havien volgut ajudar. Així l'Ibrahim havia marxat corrents a la botiga del costat, una botiga d'alimentació regentada per la família Shao-Ling, aquests en escoltar-lo havien anat a socórrer el vell, però quan van arribar ja era massa tard. La botiga estava cremant-se.

La Victòria no va poder reprimir la pena en sentir la història i un riu de llàgrimes va caure dels seus ulls. Dues hores més tard, els Assad feien les maletes per tornar al seu país.

- Vine amb nosaltres, allà estaràs segura, aquí et queda poc per començar a ser perseguida com nosaltres.- Va dir amb to preocupat l'Ibrahim.

Ella no en va voler sentir a parlar, no creia que el nou règim fos tan extrem per arribar a considerar-la persona non grata. Així doncs, el matí següent tot l'edifici deia adéu als Assad per sempre.

Finalment va arribar el dia temut per la Victòria, el règim va decretar non grates les persones homosexuals i transsexuals. Tothom al barri intuïa que ella era homosexual, així és que hauria d'anar amb compte.

Dues setmanes després del nou decret li va arribar una carta del govern. Havia de presentar-se a les dues del migdia del dia següent als jutjats per negar els càrrecs d'homosexualitat que queien sobre la seva persona. Si no era capaç de negar-los seria condemnada a presó.

Incapaç de resignar-se a la voluntat del sistema, va agafar les coses i va decidir demanar ajuda a les seves veïnes. La Lluïsa va dir que no podia ajudar-la, ja ho havia passat prou malament amb el seu marit com per tenir la policia a sobre, i li va tancar la porta a la Victòria. La Sra. Carmeta tampoc va voler ajudar la Victòria, tenia massa por al règim.

Ella ja havia viscut una situació semblant quan era petita i tenia temor de tornar a passar pel que havia passat la seva mare, quan va ajudar el seu pare republicà.

Així, la Victòria, sola i desemparada, després de tota una vida d'ajudar els altres i d'arreglar problemes externs es trobava davant l'edifici de la policia, preguntant-se qui l'havia delatat i quin seria el següent pas. De sobte, li va venir al cap unes paraules que el Sr. Ramish li havia dit un dia: "Noia, jo vaig fugir d'un país en guerra, ja que els homes no sabem ser civilitzats. Si un dia et passa el mateix, no fugis, lluita pel que creguis, no amb armes, fes-ho amb paraules, amb fets, com vulguis, però no agafis mai una arma, això et rebaixa al seu nivell."

Recordant aquestes paraules, la Victòria va deixar anar la seva maleta, va alçar els braços i va parar-se enmig de la carretera, davant un autobús, mentre cridava, amb el seu últim alè, llibertat.